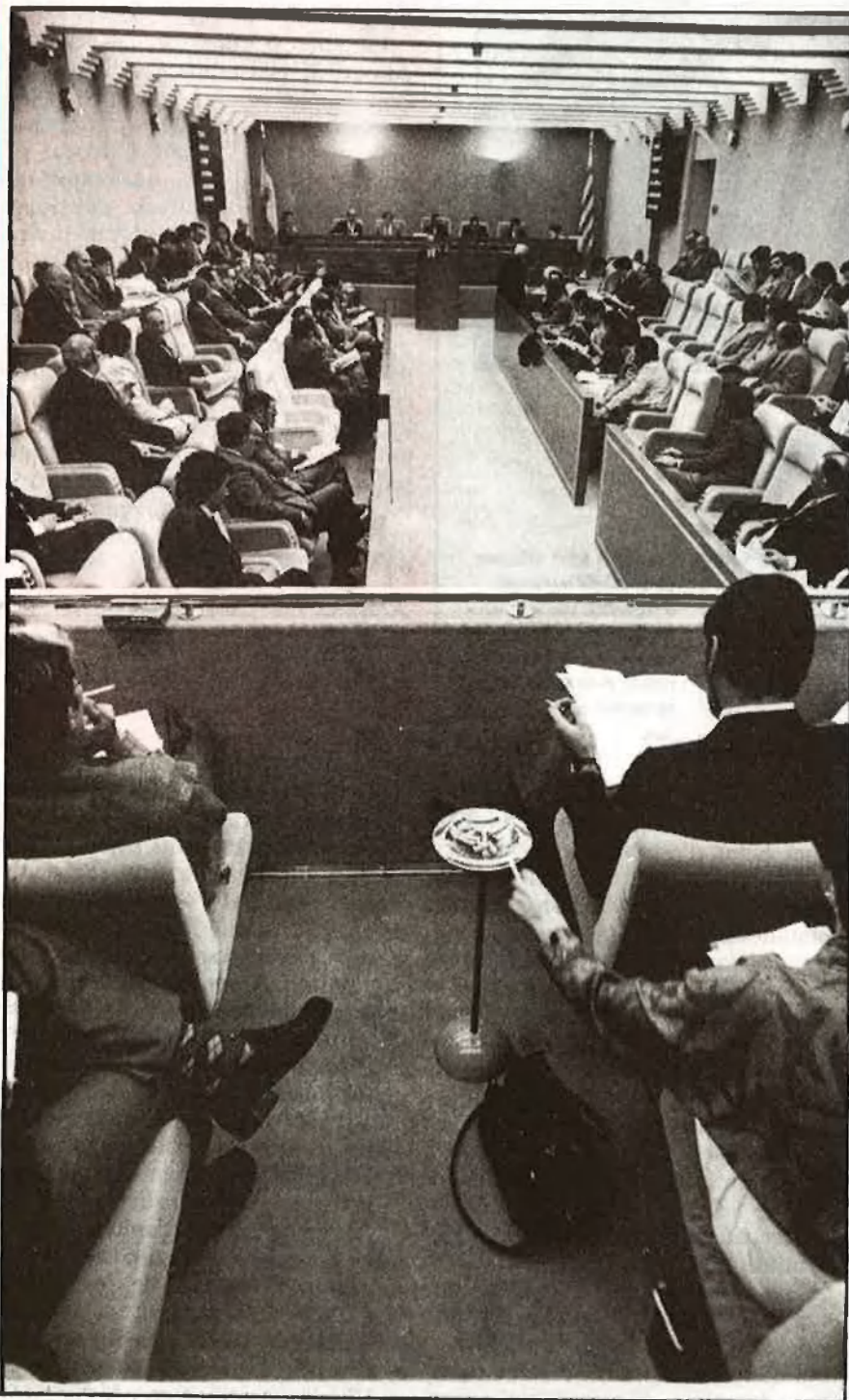

Primer aniversari del Parlament autònom

Una majoria socialista còmoda i una oposició poc consistent

Rosa SOLER

Es diputats valencians durant un debat / Francesc i Ciscar

Les primeres Corts Valencianes contemporànies, elegides democràticament i directa, es van constituir el 7 de juny de 1983 al Palau de la Generalitat. Enguany, i a la nova seu del Palau de Benicarló, tindrà lloc una massiva recepció a representants de tots els estaments cívics valencians en commemoració del primer aniversari i com a institucionalització oficial del dia de les Corts Valencianes.

De les eleccions autonòmiques de maig del 83 va nàixer un mapa polític valencià d'ampli predomini socialista. Del total de 80 diputats, n'hi ha 51 del PSOE. La Coalició Popular formada per Aliança Popular, PDP, UL i Unió Valenciana en té 32. I el PCE, 6. La majoria absoluta aconseguida pels socialistes valencians els ha permès de formar un Consell monocolor, presidit per Joan Lerma. La presidència de les Corts i la de totes les comissions parlamentàries, així mateix, estan en mans del partit del govern.

L'activitat legislativa portada a cap pel parlament autònom ha estat absolutament condicionada, tant en els continguts com en el ritme, per aquesta còmoda majoria que hi té el PSOE. Les 9 lleis fins ara aprovades provenen de la iniciativa del grup socialista que, en algun cas, s'ha limitat a acceptar mínimes esmenes dels altres grups que conformen la Cambra. A fer esmenes, tantes com en vulguen, s'ha hagut de conformar la pràctica legislativa de l'oposició. Només en el projecte de llei del Síndic de Greuges el grup hegemònic ha delegat la iniciativa. Els dos projectes de llei sobre el tema presentats pels populars i comunistes, però, han estat posposats, després d'un confús incident, per a temps més propicis.

D'altres projectes de llei, no de llei, i esmenes a la totalitat, proposats per l'oposició van ser sistemàticament anul·lats per la matemàtica electoral. Pura anècdota, al capdavant, però in-

dicativa del temor del PSOE a passar-se'n, sempre present, va ser la retirada de la llei de Coordinació de les Diputacions. Convenientment polida de possibles aspreses, va tornar al Parlament per a ser aprovada al setembre. Ni això l'alliberà d'un recurs d'anticonstitucionalitat per part del Grup Popular. L'acusació: anar contra les províncies. Felipe Guardiola, vice-president del Consell, ho ha deixat, per ara, clar: «La Ley no pretende en absoluto vaciar de contenido las diputaciones ni cargarse las provincias.» El Tribunal Constitucional té ara la paraula. Ja patirem.

Amb tot, i com era de tómer, les iniciatives legislatives populars han fluctuat entre temptatives d'avançar-se a les lleis ja anunciades pel Consell (Llei de Televisió Valenciana), i propostes de llei francament irrisòries (Ley de Suelta de Vaquillas, Ley de Denominación de Calles y Erección de Monumentos, etcètera).

Les propostes comunistes, més modestes i sòbries, s'han reduït a un projecte de llei sobre cooperativisme, i diversos projectes no de llei sobre temes candents. Quasi tots, és clar, tombats pels socialistes.

Ara, on l'oposició es va ben lluir va ser en les esmenes a la llei d'Ûs i Ensenyament del Valencià. L'anticatalanisme explícit dels populars i les fortes resistències castellanitzadores inherents a la coalició es van fer notar. Els comunistes, sempre temptats en la seua direcció pel lerrouxisme, tampoc no van estar, en un primer moment, a l'altura de les circumstàncies. La demanda de justificar la substitució lingüística, i el tractament demagògic de l'emigració van poder ser frenats i capgirats per l'enèrgica protesta dels ensenyants i altres col·lectius del mateix partit, i de CCOO, STEPV, etcètera. La contestació parlamentària de la Llei d'Alacant ha coadjuvat a legitimar, més enllà de la raó, una llei insuficient.

No obstant la lògica implacable dels vots imposada pel PSOE en el funcionament del Parlament autònom, els grups de l'oposició han atés una innegable efervescència en la tasca de fiscalització de l'executiu valencià. I han arribat, fins i tot, a adoptar acords bilaterals que han facultat populars i comunistes a convocar plens extraordinaris, on debatre, si més no, temes valorats conjuntament com a

urgents. En tot cas, les preguntes orals i escrites formulades al Consell han estat pràctica habitual i copiosa, sobretot per part de Coalició Popular. Tot i que moltes escapaven a les competències, tan minses, de l'Estatut, i que d'altres eren pures banalitats. Les poques amb un contingut conflictiu i adequat donaren lloc als debats més borrascosos. Com ara els diversos que s'hi feren sobre el futur del Port de Sagunt, sempre amenitzats pel so de cassoles i la indignació dels afectats. O el del Consell de Seguretat Nuclear, amb la sospita, fonamentada per l'informe del GEL, que la central de Cofrents té molt de bunyol. Drogaaddicció i inseguretat ciutadana, com no. I declaracions de bones intencions per a tot un seguit de problemes reals.

La majoria absoluta del PSOE valencià li ha possibilitat un primer any de legislatura quasi plàcid. L'oposició més sòlida ha estat, puntualment, la del carrer. D'ara endavant, se li afegirà el nou estil autonòmic que prima a la Moncloa. La llei de la TV valenciana serà una primera pedra de toc de l'autèntica voluntat autonòmica del Consell.

Un any i un dia de les Corts valencianes

Vicent Martí

Intentar fer un balanç valoratiu, bé que sumari, d'allò que ha estat el primer any de les noves Corts valencianes, em provoca certa indecisió. La meua perplexitat potser no siga tan fonda com la del país, o la de Marquès (oh car i oxfordià Josep-Vicent!), però és real i, sospite, operativa. Tant que, davant de la dinàmica cortesana, només sé precisar la meua avaluació apel·lant a un modisme matern: **ni n'ha faltat, ni n'ha sobrat, ni n'hi ha hagut prou.**

No n'ha faltat. Un grapat de lleis d'importància desigual i sempre desmadeixada. Una tamborinada de preguntes al Consell, ben sovint fo-

teses, formulades per la Coalició Popular. La moral indestructible del grup comunista, emparetat pel bipartidisme, per fer-se un lloc al sol. L'insòlit ajornament d'un ple per la llampant visita a València del senyor Fraga. L'expulsió de la Cambra del senyor Giner Miralles, precari cap de l'oposició conservadora, i ofès interminent. Les arborades fugides, cap al bar, dels anticatalanistes professionals senyors Casp i Campillo, quan senten en la sala la fonètica de Vinaròs —que queda tan lluny. Un nomadisme puntual (Alacant, Castelló) i, més bé, compensatori, de l'incivil centralisme de València. la legitimació de les envestides del Port de Sagunt i Cofrents. Voltors i el món de Disney. Castellà, molt de castellà. I un PSPV-PSOE, preponent a Benicarló, pusil·lànime a Madrid.

No n'ha sobrat. Les escarransides competències que es desprenen del penós text de Benicàssim, refermades en la seua poquesa per l'onada nacionalista de reconducció autonòmica que regna a Madrid, i la com-

posició del parlament valencià, mutilat, a més, per la barrera del 5% de la simbòlica presència del tendral valencianisme polític... delimiten un context on qualsevol iniciativa legal, vagament articuladora del marc polític valencià, té molt d'inesperat premi de rifa. Tot, o quasi, és bo per aquell qui res no té.

Que no n'hi ha hagut prou, ni tan sols bastant, és notori. A condició, naturalment, no ja de tenir una sensibilitat valencianista, ni tan sols autonomista, sinó només democràtica. Tot demòcrata convindrà amb mi que redreçar un país nacionalment allomat com és el nostre, comptant amb un parlament tan raquític i panxacontent, resulta desolador.

Una consideració final i antijeremiàca: el millor aspecte de les Corts valencianes és la pròpia existència, signe i possibilitat de l'encara tímida voluntat de reconstrucció nacional del nostre poble. O dit de manera més cínica: tenim les Corts que ens mereixem. Senyories: feliç any i un dia.